

Petit diccionari de sintaxi

elaborat a partir dels apunts de l'assignatura *Teoria Sintàctica*
impartida per la professora Joana Rosselló Ximenes

Convencions

- * = mala formació
- y (x) = opcionalitat
- y*(x) = obligatorietat
- (*x) = el que hi ha dins del parentesis és dolent
- # = el que segueix no és bo en aquell determinat context
- _↓_ = tall en un enunciat
- ⇒ = no fem pausa
- MAJUS = èmfasi prosòdica

Activitats (Activities): BECOME predicat (x) o (x,y); s'afegeix un ingredient de procès a l'estat. Hi ha una correspondència entre activitats i predicats inergatius. Córrer, passejar, riure, beure cervesa, etc. e.g. El rellotge s'ha trencat
A, posicions: posicions en que es realitzen les funcions gramaticals (intraoracionals). Subjecte i complements.
A/A' (aprox. core / non-core): Argumentals / no argumentals
A', posicions: auxiliars en anglès, elements qu-
Abast: L'abast d'un element és el seu domini de c-comandament.
Actuació: posada en ús del sistema de competència, sistema A-P + sistema C-I.
Acusatiu: no coincideix amb objecte directe,
Adjunt: no requereix per l'estructura argumental del verb (sintaxi: els adjunts són opcionals; semàntica: un adjunt modifica). Hi ha dos tipus d'adjunts: adjunts oracionals i adjunts predicacionals.
Adjunts de manera: són incompatibles amb verbs estatus.
Adjunts oracionals: es relacionen amb el temps, l'aspecte, la modalitat, etc. Poden ser modals (i evidencials), pragmàtics, avaluatius, etc. No es poden reprendre amb clític.
Diferències: <ul style="list-style-type: none">
• Posició estructural: els predicacionals d'adjunten a SV; els oracionals, més amunt.<ul style="list-style-type: none">
a. *En Joan ràpidament va corregir ahir els exercicis
b. En Joan ahir va corregir ràpidament els exercicis
• Els oracionals no són reprenibles amb clítics: Amb aquest professor hi treballaven [amb aquest professor s'entén per força com un adjunt predicacional comitatiu]
• Els oracionals no queden sota l'abast de la negació:<ul style="list-style-type: none">
a. Amb aquest professor no treballem.
b. Amb aquest professor no hi treballem. / No treballem amb aquest professor
Adjunts oracionals. Classes i il·lustració <ul style="list-style-type: none">
• Modals (probablement, ben segur...): reforcen la modalitat del predicat. S'assemblen als evidencials (Segons m'han dit, p.ex.) que indiquen la font de la qual l'emissor ha tret la informació continguda en l'oració.
• Pragmàtics o orientats cap a l'emissor (francament, a parer meu)
• Avaluatius (per sort, per desgràcia)
• Aparentment comitatius (vg. (6a)), de manera (Amb mà esquerra sempre es pot dialogar), instrumentals, etc.
• Predicació sencera (Amb els despatxos enlaire, no podem treballar)
• Proposicions senceres (vg. (3b))
Adjunts predicacionals: estableixen una relació laxa amb el predicat. Poden ser de manera, instrumentals, comitatius, de causa, d'agent, etc. Es poden reprendre amb clítics.

<p>Afterthought: correcció sobre la marxa quan l'emissor s'adona que el seu discurs pot ser interpretat erròniament.</p> <p>e.g. "potser ja estava malament, el missatge"</p>
<p>Aktionsart: classes de verb</p>
<p>Alternança de diàtesis: varia l'associació de rols semàntics amb una determinada funció sintàctica.</p> <p>e.g. Aquest verb eixugarà [la roba]. (pacient, OD)</p> <p>e.g. [La roba] s'eixugarà amb aquest vent. (pacient, subjecte).</p> <ul style="list-style-type: none"> - causatives e.g. En Joan ha obert la porta e.g. La porta s'ha obert - de locatiu e.g. En Jordi carrega la fruita al camió e.g. En Jordi carrega el camió de fruita. - Passives
<p>Alternança de valència sintàctica: Verbs que fàcilment s'intransitivitzen sense canviar l'associació entre rol semàntic i funció sintàctica. S'intransitivitzen fàcilment els verbs que denoten tant realitzacions com estats.</p> <p>e.g. En Joan escriu (una novel·la).</p>
<p>Àncora i cua:</p> <p>frase = { rema, tema }</p> <p>tema = { àncora, cua }</p> <p>Els tres primitius de (8), rema, àncora i cua, serien una mena d'instruccions que, en virtut de les assumpcions del parlant sobre l'estat de coneixement de l'oient, indicarien de quina manera la informació expressada lingüísticament s'ha d'introduir en el (model mental de l'oient del) context del discurs. Cal remarcar que aquests tres primitius/ instruccions corresponen al domini de l'EI al nivell de la frase.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Àncora: Vés a l'adreça X • Rema: Afegeix informació • Cua: Vés a l'entrada X d'una determinada adreça
<p>Àncora: Vés a X</p> <p>e.g. [En Joan] S'HA MENJAT les lleties</p>
<p>Argument: entitats que necessàriament participen en l'acció. Els arguments poden ser proposicions (e.g. "en Joan vol que la Maria agafi la motxilla").</p> <p>(i) Un argument, en el càlcul de predicats, és o bé un <i>terme</i> o bé una <i>proposició</i>.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Un terme designa una entitat referencial. Els termes, si tenen una referència específica, són <i>constants</i>; si no tenen una referència específica, són <i>variables</i>. • Una proposició és l'aplicació d'un predicat a un o més termes. <p>[Un predicat és una funció, una propietat que pot ser aplicada a un o més arguments: f(x), f(x, y), f(x,y,z)]</p> <p>Vg. Payne (1997, § 8.0)</p> <p>Dit altrament, un argument "(en relació amb una funció) [és] un objecte al qual la funció pot aplicar-se i per a la qual restitueix un valor" (Trask, 1993)</p> <p><i>En Joan dormia</i>: DORMIR (en Joan); <i>En Joan va agafar la maleta</i>: AGAFAR (en Joan, la maleta); <i>En Joan vol agafar la maleta</i>: VOLER(en Joan(AGAFAR(en Joan, la maleta).</p> <p>El nombre d'arguments d'un predicat constitueix la seva <i>valència</i>. Així, parlem de predicats de "valència 1" o monàdics, de "valència 2" o diàdics, etc.</p> <p>(ii) "Un argument és un sintagma nominal que manté una relació específica, gramatical o semàntica, amb un verb; la seva presència, manifesta o pressuposada, és requerida per a la bona formació de les estructures que contenen aquest verb. Els arguments poden ser identificats o bé per mitjà de les relacions gramaticals (Subjecte, Objecte Directe, etc.) o bé per mitjà dels rols semàntics (Agent, Pacient, etc.). Alguns marcs teòrics distingeixen entre <i>arguments interns</i> i <i>arguments externs</i>. Els primers ocorren dins de l'SV i són subcategoritzats pel verb (objectes directes i objectes indirectes), mentre que els últims ocorren fora de l'SV (subjectes). El terme és manllevat de la lògica formal." (Trask, 1993)</p> <p>(iii) Un argument és una entitat referencial (terme o proposició) que denota un participant obligatori de l'event (estat d'afers) que expressa la frase.</p> <p>(iv) Són complements argumentals aquells "que, juntament amb el subjecte, són necessaris per satisfer la predicació i, per tant, mantenen una relació estreta amb el predicat." (Rigau, en premsa)</p>
<p>Asimetria esquerra/dreta: Els desplaçaments a l'esquerra poden aplicar-se en un domini no fitat; els desplaçaments a la dreta tenen, en canvi, un límit superior. Aquesta asimetria és independent de la</p>

<p>direcció de la ramificació canònica. Una dislocació a la dreta pot alimentar una dislocació a l'esquerra però no a l'inrevés. Els desplaçaments a la dreta tenen més problemes.</p>
<p>Assoliments (Achievements): (DO (x)) [predicat (x) o (x,y)] Arribar, desaparèixer, morir-se, etc. e.g. La terra gira</p>
<p>Biàdic: valència 2</p>
<p>Bianrietat: l'estructura arbòria sempre és binària, s'assumeix la binarietat per una qüestió de simplicitat.</p>
<p>Capas d'una frase: Una frase presenta almenys tres capas. Si hi ha altra capa més, és sempre opcional, des del punt de vista gramatical.</p> <p>([ ]) [força (modal)] [inflexió [predicació] [inflexió] força (modal)] ([ ]) (Disl. esq.) [sc [sr [sv]]] (Disl. dret.)</p>
<p>Categories gramaticals, els vertebradors: Una frase no és mai predicació pura. Requereix una o més categories gramaticals (temps, concordança, complementador etc.) que són les que la vertebraran (cf. Universal 7). Aquest paper vertebrador de les categories gramaticals afecta tots els constituents.</p>
<p>Categories gramaticals: elements de relació (Sapir), es veuen com els vertebradors –peces claus de l'arquitectura–. Són de classe tancada (determinants, preposicions, complementadors, etc. – temps, nombre (poc contingut semàntic)).</p>
<p>Categories lèxiques: elements de contingut (Sapir), tenen un contingut descriptiu. Solen ser de classe oberta.</p>
<p>Causativització:</p>
<p>C-comandament: pujes un i baixes l i tot el que queda per sota. A c-comanda B si ni A domina B ni B domina A i el primer node que domina A domina també a B. A c-comanda B B c-comanda A</p>
<p>Classes de verbs: estats, activitats, assoliments, realitzacions (Vendler (1957 [1967], Dowty (1979))</p>
<p>Clíctic tèlic i d'interiorització: puntualitat (assoliment) – és a dir, allò diferent d'activitat o estat – i que denota una incorporació</p>
<p>Clíctic: no tenen independència (s'han de recolzar en un altre element), aquest element és en forma de desplaçament. Normalment es recolzen en el verb, per tant, sembla natural que facin la feia dins l'SV</p>
<p>Clivellada, construcció (cleft and pseudo-cleft): construcció clivellada però no focus contrastiu. e.g. A Paris és on vull anar e.g. Aquest llibre és el que vol</p>
<p>Co-arguments: elements que no són els arguments però fan referència a la mateixa entitat que els arguments (per exemple, els elements dislocats a l'esquerra – l'argument és el clíctic –).</p>
<p>COMP: estructura</p> <p style="text-align: center;">C Inter.   C'   C0   SI Conjun.</p>
<p>Competència: sistema de coneixement, lèxic + sintaxi (regles).</p>
<p>Complement: requerit per l'estructura argumental del verb (Sintaxi: els complements són obligatoris; Semàntica: un complement completa el significat del seu nucli).</p>
<p>Composicionalitat: la sintaxi és combinatòria (no és una concatenació lineal, el que passa és que els elements s'agrupen). La composicionalitat en el senyal merament s'insinua, per tant, ha de raure en el sistema de coneixement.</p> <p>a) Sobre la base d'una 'estructura sintagmàtica' (llengües no configuracionals, però) b) Sense estructura sintagmàtica (dependències que no suposen 'sintagmes').</p>
<p>Concordança: fa que un determinat tret es repeteixi en diferents elements (la concordança sempre suposa desplaçament, ja que un tret d'un determinat element apareix en d'altres elements).</p>
<p>Condicció d'extracció de domini (restringida al desplaçament amb gap): es pot extreure de dins d'un complement, però extreure de coses que no són un complement ens portarà problemes. e.g. * [De què]i comporta una penalització [la solució incorrecta]i (porta problemes xq hem intenta extreure de subjecte) e.g. * De quin problema te n'has anat sense la solució? e.g. De quin problema no saps la solució.</p>
<p>Construcció d'elevació: Els subjectes de l'oració principal i de l'oració subordinada estan correferenciats, tot i que aquets element només ocupa una posició argumental a l'oració subordinada perquè el verb de l'oració principal (e.g. semblar) no li requereix. Només es dona amb oracions subordinades d'infinitiu. e.g. (En Joan)i semblava ti dormir.</p>

Construcció de control: element de dalt relacionat semànticament amb el verb de baix, el de dalt controla el de baix.
Control d'objecte: controlador pot ser Od i Oi e.g. Han obligat la Maria(i) a (i) cantar
Control de subjecte: controlador pot ser S e.g. En Joan(i) vol (i) cantar
Control, estructura de: En oracions d'infinitiu, els subjecte del verb d'infinitiu (que no pot ser realitzat fonèticament perquè no hi ha concordança que legitimi el subjecte) estan controlats pel subjecte de l'oració superior. Element de dalt relacionat semànticament amb el verb de dalt.
Cua: Vés a l'adreça X d'una determinada adreça- e.g. En Joan S'HA MENJAT [les lleties]
Datiu ètic:
Dative Shift:
Dependència de l'estructura [si la composicionalitat és en base d'una estructura sintagmàtica]: Les operacions sintàctiques són operacions que no compten elements en una seqüència, sinó que depenen de l'estructura.
Dependències a distància: Si s'assumeix una estructura jeràrquica (i.e. si la composicionalitat és de tipus 4 ^a), quan aquesta propietat suposa aparentment alguna mena de desplaçament, pot entendre's a la manera de la gramàtica generativa (GGT): Hi ha constituents que poden aparèixer en més d'una posició estructural.
Desplaçament A vs. desplaçaments A': A: va de la predicació a una altra part del core (A) (oracions copulatives – la semàntica de l'estructura argumental hi és sense el verb). - e.g. En Joan(i) és t(i) feliç A': va des de la predicació fins a una posició non-core (A')
Desplaçament amb gap vs. desplaçament amb rèplica: Pertany al domini dels fets. - Qui(i) creus que t(i) ve? (desplaçament amb qu- gairebé sempre són amb gap). Més problemàtics pel que fa a la condició de localitat - Quin exercici(i) creus que(i) no l(i)'ha fet ningú? (amb rèplica, els típics són els dislocats) Més liberals en quan a la localitat
Desplaçament de nucli vs. desplaçament de sintagma: Interpretació dels fets (suposa assumir la visió sintagmàtica de la composicionalitat). - <u>Which book</u> did you buy? (despl. de sintagma) - Which book did(i) you t(i) buy? (“did”: nucli desplaçat, ha de ser adjacent al verb). - El(i) veig t(i) (desplaçament de nucli; “el” és sintagma i nucli però és en tant que nucli que fa el desplaçament)
Desplaçament: Hi ha expressions que sonen en un lloc i s'interpreten en un altre (subtipus de les relacions a distància (un element que sona a x i s'interpreta a y)). Propietat empírica de les llengües naturals (ho tracten tots els enfocaments, però en GGT s'entén com a trasllat –moviment –). Un element desplaçat sempre c-comanda la seva posició originària. - visió derivacional (dos estrats) , l'element es desplaça d'un lloc a un altre. Trasllat real amb traça (en la posició inicial hi queda una traça). - model monoestratal. e.g. Què(i) creus que ha explicat t(i) avui?
Universalment, o no hi ha desplaçament o és cap a l'esquerra.
Desplaçaments, condicions de: - Extensió - Localitat - Condició d'Extracció de Domini - Assimetria esquerra-dreta
Discreció: unitats amb les que treballem són compatibles, aïllables i repetibles. La discreció es predica de la percepció (propietat de l'interpret però no del senyal).
Dislocació a l'esquerra (en anglès, amb represa pronominal; en català, amb represa pronominal clítica): Gramaticalment l'element dislocat a l'esquerra és sobrer ja que la funció gramatical recau en el clític. La perifèria esquerra és una posició privilegiada (és cap a on es traslladen els elements que després sonen desplaçats). Són no fitades. Terminologia sintàctica. e.g. “els armaris, no els han instal.lat” e.g. “de pomes, sí que en vull”
Dislocació a la dreta (en català, en anglès no existeix): En llengües SOV (verb final) és on van a parar les

<p>partícules interrogatives. Són fitades.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Afterthought - corregir una pressuposició de l'interlocutor i fer-li modificar allò que cre. e.g. "En Joan l'odia, la sintaxi" – "John HATES syntax" 															
<p>Domini: línia unidireccional entre dominador i dominant (no pots pujar) O domina A, B, C i D B domina C i D A no domina res</p>															
<p>Elevació, construccions d': exemple de construccions de desplaçament. Per poder parlar de construcció d'elevació necessitem el verb de la subordinada en infinitiu. El subjecte s'eleva a subjecte (no hi ha relació semàntica del subjecte de dalt amb el verb de dalt).</p> <ul style="list-style-type: none"> - e.g. Juan(i) parecia (ti) dormir <p>No és construcció d'elevació però es tracta igual "en Joan sembla gran".</p>															
<p>Empaquetament informatiu (tema-remà): Totes les llengües el manifesten amb procediments (eminentment) sintàctics, prosòdics i/o morfològics. L'empaquetament de la informació (EI) és la dimensió lingüística que permet que un parlant triï una opció formal determinada en funció de les seves assumpcions sobre el que sap l'oient.</p> <p>L'empaquetament de la informació varia segons la llengua. La realització de l'EI pot ser eminentment:</p> <ul style="list-style-type: none"> - prosòdica (anglès) - sintàctica (català, txec, hongarès, llengües maies) - morfològica (japonès, coreà) <p>Els dos nivells de l'empaquetament informacional [d'acord amb Prince (1986;92), Vallduvi i molts altres (vs. Givón, p.ex.)]</p> <p>"A l'hora de comunicar un contingut proposicional P, l'emissor modela l'estat epistèmic de la seva audiència a nivell referencial i a nivell proposicional. La materialització estructural (de diferents elements) de P ve determinada pel valor epistèmic (de diferents elements) de P.</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Referents ignots i referents coneguts (activats i latents) ⇔ (in)definitud, pronominalització forta i feble: [EI al nivell dels SD/SN] b) Contingut proposicional informatiu i no informatiu ⇔ alternatives com les de (4): [EI al nivell de la frase]" <p>(Vallduvi (1997) conf. UB)</p> <p>L'EI a nivell de la frase s'ha vist des de dos punts de vista diferents, però dicotòmics tots dos:</p> <ul style="list-style-type: none"> (7) (i) Tòpic - Comentari (Tema-Rema) (ii) Focus – Rerefons 															
<p>Ergatiu: causa externa</p>															
<p>Estats (State): predicat (x) o (x,y) Marejat, dolent, saber, assemblar-se, etc. e.g. el rellotge està parat</p>															
<p>Estatus referencial de les entitats: denotades per la proposició també es manifesta en les formes lingüístiques emprades (∅, clítics/afixos, pronoms independents, SN definits, SN indefinits, etc.)</p>															
<p>Estructura A (argumental): agent, pacient, meta, etc.</p>															
<p>Estructura C (de constituents – sintatgmàtica superficial): Refelcteix l'ordre dels mots tal i com se senten</p>															
<p>Estructura F (funcional): objecte, subjecte, etc.</p>															
<p>Estructura oracional mínima: (I) dislocats [SC interrogatives/focus [SI/ST [SV* predicació + arguments]]] dislocació(I) en català l'imp. no és pot negar [imp. [neg. []]], per tant, per poder negar fem servir el subj.</p> <p>Van Valin (els funcionalistes més radicals no tenen posicions pre-establertes):</p> <p style="text-align: center;">Sentence</p> <table style="width: 100%; border: none;"> <tr> <td style="width: 20%;">LDP</td> <td style="width: 30%;"></td> <td style="width: 20%;">Clause</td> <td style="width: 20%;"></td> <td style="width: 10%;"></td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center;">Pre-core slot</td> <td></td> <td style="text-align: center;">Core</td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td style="text-align: center;">Arg.</td> <td style="text-align: center;">- perifèria - arg.</td> <td style="text-align: center;">Perifèria</td> </tr> </table>	LDP		Clause				Pre-core slot		Core				Arg.	- perifèria - arg.	Perifèria
LDP		Clause													
	Pre-core slot		Core												
		Arg.	- perifèria - arg.	Perifèria											

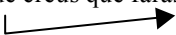
<p>cas acusatiu (funciona com a subjecte i tenim tendència a posar-lo darrera el verb). En català el complement es pot substituir per EN (en les llengües romàniques funcionen com ho fan els objectes). Solen coincidir amb assoliments, estats. Monàdics. Tenen un argument intern.</p> <p>e.g. Passen trens e.g. En Joan beu taronjada.</p>
<p>Inergatiu: activitats, no causats externament.</p>
<p>Inergatiu: Coincideixen amb verbs d'activitat. Monàdics o forma <i>fer alguna cosa</i>. Tenen un argument extern.</p> <p>e.g. badallar = fer badalls</p>
<p>Infinitud discreta: per Chomsky, l'únic sistema de llenguatge que té la propietat de la infinitud discreta és el llenguatge humà. vg. Trets del disseny del lltge. humà.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Discreció: no exclusivament sintàctica (vg. Discreció) - Infinitud: exclusivament sintàctica <p>millor parlar de productivitat discreta.</p>
<p>Infixació sintàctica: els desplaçaments sempre han de ser de dins cap a fora.</p>
<p>Intransitivitat escindida: Aparentment, totes les llengües presenten, de manera més o menys manifesta a la sintaxi, dues classes majors de verbs intransitius determinades per la naturalesa semàntica del verb: verbs <i>inergatiu</i> vs. verbs <i>inacusatiu</i>.</p>
<p>Kontrast: Vallduví i Vilkuña (1998) proposen una altra instrucció, però, el <i>kontrast</i>. A diferència de les anteriors, un <i>kontrast</i> és com una mena d'operador; i té, doncs, una naturalesa inherentment quantificacional (no és pròpiament un primitiu de l'EI). Concretament, una expressió <i>kontrastiva</i> generaria un conjunt $M = \{ \dots, a, \dots \}$ accessible a la computació semàntica. En forma d'instrucció, un <i>kontrast</i> exigiria a la computació semàntica l'avaluació (el <i>kontrast</i>) d'un conjunt d'alternatives. Són exemples de <i>kontrast</i> les expressions associades a <i>només</i> (focus exhaustiu), els elements <i>qu.</i>, els focus contrastius i els tòpics contrastius. Se'n desprèn, d'aquests exemples, que el concepte de <i>kontrast</i> és ortogonal amb la tematicitat o rematicitat (vg. (10) i (11))</p> <ul style="list-style-type: none"> • Kontrast: Contrasta X amb les seves alternatives Un <i>kontrast</i> pot ser remàtic: coextensiu amb el rema, com a (10a), o part del rema, com a (10b): <p>(10)a. Què has comprat? Només he comprat [_{R K} el PEIX]</p> <p>b. Com és que estàs tan amoïnat? (context: el mercat ple de gom a gom) [_R Només he comprat [_K el PEIX]]</p> <p>Un <i>kontrast</i> pot ser temàtic:</p> <p>(11) On són, els coberts ? [_{TK} Les forquilles] són a l'armari, però [_{TK} els ganivets] els vaig ficar al calaix</p>
<p>Linealitat del senyal: la sintaxi combina les paraules però el senyal resultat sempre ha de ser lineal (per la forma del nostre sistema perceptiu/articulatori). Sempre atribuïble a la perifèria del coneixement (percepció i producció-articulació). Potser si poguéssim comunicar-nos per telepatia ens enviariem mòbils com els de Calder.</p>
<p>Llengua E: externa, extensional. (Chomsky 86). Allò realment produït, Bloomfield pretenia fer la lingüística a partir de la llengua E. Per Chomsky la llengua E no existeix (no existeixen enunciats independents de la ment/cervell).</p>
<p>Llengua I: Interna, individual, intensional. (Chomsky 86). Chomsky considera que la lingüística s'ha de basar en la llengua I. <i>Humboldt: una llengua permet fer un ús infinit (llengua E) d'uns mitjans finits (llengua I).</i></p>
<p>Localitat: Els elements interrogatius desplaçats apareixen a COMP (SC), el trasllat és de COMP a COMP (ha d'anar al COMP de la seva oració).</p> <ul style="list-style-type: none"> - Amb qui et penses que s'ha barallat - * Amb qui no saps quan va parlar - Qui no saps on ha d'anar - Qui no saps on anirà
<p>El problema de la localitat amb els desplaçaments amb gap es solventa considerant com a rèplica la FLEXIÓ.</p>
<p>Monàdic: valència 1</p>
<p>Nucli: una paraula o una paraula ajuntada a una altra (forma negativa en anglès, els cívics també formen</p>

una sola paraula mab el verb).
Nuclis i sintagmes: Si per estructura sintàctica s'entén estructura sintagmàtica, s'obté la distinció entre nuclis i sintagmes. D'acord amb la visió de l'estructura sintagmàtica de la GGT actual, els sintagmes són tots endocèntrics i la ramificació és sempre binària.
Oblic: complement preposicional del verb que no és ni Od ni Oi (tant si és complement com si és adjunt)
<p>Operador:</p> <p>“Qualsevol element que mantingui una relació d'abast amb una part de la frase en què apareix.” (Trask, 1993). Quantificadors, expressions qu, negació, temps, etc. en són exemples.</p> <p>“Operador”, a diferència d’“argument”, “predicat”, “adjunt”, etc., és un concepte ortogonal a l'estructura argumental: els operadors no incideixen en l'estructura temàtica, però hi intervenen pel fet que les variables, una classe d'arguments, comporten necessàriament la presència d'un operador.</p> <p>a. Quin llibre compraràs?</p> <p>b. Per a quin x, x: un llibre, tu compraràs x</p> <p>Només sota l'abast (c-comandament) d'un operador és possible que un pronom s'interpreti com a variable: Qui_i estima la seva_i mare? [Per a quin x, x: una persona, x estima la mare d'x] vs. *Qui_i estima ↓la seva_i mare? [Per a quin x, x: una persona, la mare d'x estima x]</p>
<p>Oració (clause): Subjecte i predicat (independentment de si estan en posició absoluta o no).</p> <p>Les oracions subordinades poden ser</p> <ul style="list-style-type: none"> - de subjecte - completiva - adjunta
Equival a proposició (terme lògico-semàntic).
<p>Oració d'infinitiu:</p> <p>e.g. I believe <u>him to be happy</u>.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ho té difícil per arribar a ser frase però ho pot ser en registre periodístic i precedides per un element introductor (e.g. Finalment anunciar l'arribada de Carod-Rovira), interrogatives -en casos contrafactuals- (e.g. Com anar-hi? Què fer?), preguntes parcials, imperatius - en espanyol sonen millor que en català- (e.g. No fumar).
<p>Oració reduïda: Oració que no té forma verbal (ni flexió ni complementador verbal).</p> <p>e.g. Considero <u>la teoria atrevida</u>.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ho té difícil per arribar a ser frase però ho pot ser com a oració exclamativa (e.g. Fantàstic el documental!), com a oració interrogativa -sempre contrafactual- (e.g. L'Aznar pacifista?) o com a oració imperativa (e.g. Tu aquí! Els altres fora!). Com a oracions enunciatives podria funcionar amb llengües que no fan servir còpula (e.g. rus).
Partícules interrogatives: no són expressions <i>qu</i> : només són marques de pregunta sense cap altra funció que aquesta dins la fras.
Passiva amb se (reflexa): Canvi d'alternança de diatèsi.
Passiva perifràstica: Canvi d'alternança de diatèsi.
Perifèria dreta (El canvi de tòpic i la perifèria dreta): Les dislocacions a la dreta no poden vehicular mai un canvi de tòpic (topic shift).
<p>Polaritat negativa: necessiten d'un pol negatiu que els atregui.</p> <p>e.g. elements de polaritat negativa: gens, mai més, ningú</p>
<p>Predicació primària: el verb dona tema a tota una proposició (oració reduïda, oració finita).</p> <p>e.g. En Joan troba [(la Maria) simpàtica]</p> <p>“trobar” dona tema a [(la Maria) simpàtica]</p> <p>1aria: trobar (la Maria simpàtica)</p> <p>1aria: la Maria (simpàtica)</p> <p>(la Maria) no és un argument del verb “trobar”</p> <p>✓ En Joan troba que la Maria és simpàtica.</p>
<p>Predicació secundària: el verb només dona tema a una part de la proposició.</p> <p>e.g. En Joan beu (la llet) (freda)</p> <p>“beu” dona tema a (la llet)</p> <p>1aria: beu (la llet)</p> <p>2aria: la llet (freda)</p> <p>(la llet) és un argument de “beure”</p> <p>* En Joan beu que la llet és freda.</p>
Predicat:

- En una visió dicotòmica de la proposició —conforme a la visió aristotèlica—, un predicat és “el que s’afirma d’un subjecte”.
- En una visió no dicotòmica de la proposició —conforme a la lògica moderna (vg. (i)) —, un predicat és una funció que s’aplica a argument(s).
- “Un predicat és la porció mínima de l’estructura manifesta que aporta informació a l’estructura argumental.” L’assumpció de l’SV com a categoria privilegiada per a l’expressió del predicat en una oració és ortogonal a les tres posicions <i>supra</i> .
Preguntes parcials o preguntes qu-: No contestes sí o no. El subjecte lògic de les preguntes parcials és “qui sigui”.
Preguntes totals: Contestes sí o no.
Primitius: elements que fomenten un muntatge però que no es justifiquen, es donen per ous.
Principi C: les expressions R (variables i pronoms) no poden ser c-comandades ni coindexades des de cap posició argumental. Les variables han de ser comandades des d’una posició A’.
Principi d’economia: quan per destacar un element, deixem l’element <i>in situ</i> i fem èmbasi prosòdica. Diu que va veure UN AVI a la cursa.
Principi d’iconicitat: les llengües fan servir mecanismes formals icònics (per als funcionalistes), així doncs quan volen ressaltar un element ho fan donant-li una primera posició i fent èmfasi prosòdica. UN AVI va veure a la cursa
pro: subjecte el·líptic d’una oració flexionada
PRO: subjecte el·líptic d’una oració no flexionada
Prolepsis, construccions amb: construccions amb un element avançat.
Pronom – variable: per a que un pronom es pugui interpretar com a variable ha de quedar sota el c-comandament d’un operador (e.g. qui estima la seva mare).
Proposició (a nivell semàntic): aplicació d’un predicat a un o més temes.
Quantificador flotant: constituent discontinu, el quantificador queda en la posició argumental però l’altra part de l’element surt desplaçada (quantifica una expressió que no apareix a la seva dreta). - Els nens arriben TOTS tard - Se la va menjar TOTA - Els hi he donat un caramel a TOTS - * M’hi referiré a TOTS
Gràcies als quantificadors flotants podem dir en català que els Oi no són oblics.
Quasi-transitiu: vg. Inacusatiu
Realitzacions (Accomplishments): ϕ CAUSE Ψ , on ϕ normalment és un predicat d’activitat i Ψ un predicat d’assoliment. Són les úniques de causativitat inherent. construir, destruir, beure dues cerveses, etc. e.g. En Toni va trencar la revista.
Realitzacions: de causació externa
Recursivitat: La sintaxi, com a component de la gramàtica, pot entendre’s com un mecanisme computacional que apareix so i sentit. Les unitats que s’aparien són finites i discretes, però el mecanisme té la propietat de la recursivitat (una regla és discursiva si es pot aplicar al seu propi output). Vista així, la sintaxi és el factor responsable i la seu de la infinitud discreta, que caracteritza el llenguatge. Per Rosselló, la recursivitat està necessàriament lligada a l’existència de categories gramaticals per oposició a categories lèxiques. A diferència de la sintaxi, els altres components del llenguatge o no tenen recursivitat o la tenen molt limitada (e.g. morfologia; Jackendoff diu que semàntica i fonologia són iguals de recursives que la sintaxi –però ho argumenta dèbilment–).
Reflexivitat i pronoms: està sotmesa a condicions estructurals que s’han de formular fent referència a elements distants. Un reflexiu ha de ser c-comandat pel seu antecedent.
Regularitats de “linking”: El significat lèxic d’un predicat determinarà certs aspectes de la realització sintàctica dels arguments que porta associats. La naturalesa última d’aquest “linking” és objecte de discussió. Les seves manifestacions poden, però, expressar-se mitjançant papers θ (temàtics) d’una banda i funcions i/o categories gramaticals de l’altra (cf. la “jerarquia θ ”)
Relacions a distància: relacions entre dos elements no colaterals. Típic de la sintaxi de les llengües naturals. Un subtipus de les relacions a distància són els desplaçaments. “relacions a distància” són un concepte ingenu. e.g. reflexius e.g. cas a distància (llatí: el cas l’otorgava el verb però no eren continus). e.g. polaritat negativa (necessita un pol negatiu que l’atregui – no...gens –)

<p>Relacions:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ordre - subjecte ... objecte directe ... <i>Funcions gramaticals</i> - agent ...pacient... <i>Estructura argumental</i> - tòpic... focus... <i>Estructura informativa</i> - concordança - cas
<p>Rema: informació nova</p>
<p>Rols semàntics (Papers temàtics (θ):</p> <ol style="list-style-type: none"> a. <i>Agent</i>. És l'iniciador i controlador d'una acció. <u>En Joan</u> ha manipulat les plaques / <u>En Pere</u> resoldrà l'exercici / <u>El nen</u> escoltava la cinta / Les <u>seves</u> ordres / La <u>meva</u> foto d'ell b. <i>Experimentador</i>. A diferència d'un agent, un experimentador ja no té control sobre l'acció i és compatible amb un predicat d'estat (estatiu). <u>La Maria</u> té por / <u>En Jordi</u> odia la sintaxi / <u>En Pere</u> sent la ràdio dels veïns / <u>Li</u> agraden les patates / La <u>seva</u> fòbia als nens és preocupant c. <i>Origen</i>. <u>El sol</u> emet radiacions UVA / <u>L'empresa</u> t'enviarà un catàleg d. <i>Pacient</i>. És l'entitat afectada per una acció. En Joan ha destrossat <u>les sabates</u> / Sempre <u>li</u> peguen/ Netejava <u>la casa</u> / L'assassinat d'<u>aquella noia</u> va commoure la població e. <i>Tema</i>. És l'entitat que es mou o és en un lloc. L'empresa t'enviarà <u>un catàleg</u> / Ja ha arribat <u>el tren</u>/ Hi ha <u>molts nens</u> / <u>El temps</u> passa de pressa / La meva foto d'<u>ell</u> f. <i>Meta (receptor)</i> Torneu els llibres a <u>la biblioteca</u> / Va enviar una carta <u>al seu pare</u> / g. <i>Instrument</i>. En Jordi ha tallat el pa amb<u>una serra</u> / <u>Aquesta clau</u> obrirà h. <i>Locatiu</i>. El gos dorm al <u>jardí</u> / Baixa de <u>la cadira</u> ! i. <i>Proposició</i> Diu que <u>en Marc hi anirà</u> / Creu que <u>ho sap</u>
<p>Semelfactiu, verb: beu que beu; plora que plora. e.g. ✓ En Joan va beure cerveses tot el dia. e.g. * En Joan va beure les cerveses tot el dia.</p>
<p>Sintagma determinant: es pot substituir per un pronom d'igual forma que el determinant (per exemple, "el" – és com parlar d'un desplaçament de nucli). Entenem els sintagmes determinants per oposició als sintagmes nominals que poden ser substituïts per pronoms reals, com "en".</p>
<p>Sintaxi - GGT: al mateix nivell que el sistema computacional.</p>
<p>Sistema A-P (articulatori perceptiu) – GGT</p>
<p>Sistema C-I (conceptes, intencions) – GGT</p>
<p>Sistema Computacional - GGT: al mateix nivell que la sintaxi.</p>
<p>Subjectes d'infinitiu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - controlat: dos arguments correferents (pot ser de S o d'Od) e.g. En Joan(i) vol (i) cantar e.g. Han obligat la Maria(i) a (i) cantar - de referència arbitrària (PRO) e.g. Convé PRO dormir molt - d'elevació: posició argumental al lloc de la traça, dalt no té posició argumental perquè el verb semblar no la requereix. e.g. En Joan(i) semblava t(i) dormir
<p>Subjectes d'infinitiu: Els subjectes d'infinitiu no es poden realitzar fonèticament perquè no hi ha concordança que legitimi el subjecte. Tipus:</p> <ul style="list-style-type: none"> - controlat (2 arguments correferents). control de subjecte e.g. (En Joan)i vol Øi cantar. control d'objecte. e.g. Han obligat (la Maria)i a Øi cantar - de referència arbitrària (PRO). e.g. Convé PRO dormir molt.

- d'elevació (posició argumental al lloc d'ela traça, dalt no té posició argumental perquè el verb semblar no la requereix). e.g. (En Joan)i sembla Øi dormir.															
Tèlic: diferent d'activitat o estat (esdevenir estat, procés amb final).															
Tema: informació coneguda															
Topicalització (en anglès, no existeix en català): Focalització sense represa i amb prosòdia descendent. Fa referència a l'orientació discursiva. e.g. "She had an idea for a project. She's going to use three groups of mice (i,j,k). One (i) , she'll feed them (i) mouse drow, just the regular stuff they make for mice. Another (j) she'll feed them (j) weggies. And the third (k) she'll feed ___junk food."															
Tough movement – easy to please: objecte s'eleva a subjecte. e.g. Aquest exercici (i) és fàcil de corregir t(i)															
Traça: gap considerat com a rèplica – categoria buida fonèticament que ocupen una posició sintàctica (GGT).															
Transformacions - GGT: operacions (sintàctiques).															
Transitiu: (en sintaxi) són aquells verbs que tenen un complement que es pot substituir per un clíctic acusatiu (va bastant bé en català). Verbs diàdics															
Trasllat <i>qu</i> és universalment cap a l'esquerra: Les expressions <i>qu</i> , o bé apareixen al capdavant de la frase (a SC), o bé apareixen <i>in situ</i> (o "desordenades" per "scrambling").															
Trasllat: desplaçament tractat segons la GGT. e.g. Què creus que faràs demà? "Què" s'interpereta amb "faràs".															
Trets del disseny del llenguatge – Hockett															
<table border="1"> <thead> <tr> <th></th> <th>discreció</th> <th>productivitat</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>ll. humà</td> <td>+</td> <td>+</td> </tr> <tr> <td>abelles</td> <td>-</td> <td>+</td> </tr> <tr> <td>primats</td> <td>+</td> <td>-</td> </tr> <tr> <td>no existeix</td> <td>-</td> <td>-</td> </tr> </tbody> </table>		discreció	productivitat	ll. humà	+	+	abelles	-	+	primats	+	-	no existeix	-	-
	discreció	productivitat													
ll. humà	+	+													
abelles	-	+													
primats	+	-													
no existeix	-	-													
València d'un predicat: el nombre d'arguments que requereix.															
Variables: són un tipus d'argument.															